

ΕΚΔΙΔΕΓΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλον
5 λεπτά 5

“ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΓΓΛΩΝ
—ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ—

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΟΣ Δ'.

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 18 Ιουνίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 47

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

I

Τέτοια κρίσι ποιά τήν κρίνει;
πρὶν ὃ ἄνδρας τῆς πεθάνῃ,
μὲ τῆς μίγνισας τῇ χάρι
σοῦ τὸν εἶπεν κριτὴν...

Μόλις πέθανε, σ' τὸ Χάρο
τὸν παράδωκε, τρελλή,
καὶ ἀμέσως τὸν κουμπιὸν
ἀγκυλιώζει καὶ φιλεῖ!

Καὶ φωνάζει—βρὲ καλὴ μου
γειτονιά, γιατί νὰ φοίτης;
ἂν ἐπῆρε τὸ φίλιν σου
τὸ 'θελε ὁ μακαρίτης!

II

Πεθαίνω, γυναικούλα μου!
ἄχ! κάνε σ' τὴν ψυχούλα μου
μιά ὑστερή σου χάρι...
νὰ πάρῃς ἐξιντάρη!

—'Η δόλια τί παθαίνω,
τί μοῦτανε γραμμένες;
ὦ μὲ! Χριστέ μου γιάντα
τιῷ ἔστειλες τὸ Χίρι;
ἂν δὲ, ἀπὸ τριάντα
βρεθεῖνε, νὰ τοῦς πάρω;

JUDASERRANT

— Ο ΣΑΝΙΔΟΠΛΗΚΤΟΣ

ΟΙ σανίδες ποῦ τὸν ἀνέβασαν στὴν 'Αρχή,
οἱ σανίδες καὶ τὸν ἐγκρεμοτσάκηταν ἀπ'
αὐτήν.

Τούλάχιστον ἔτσι, ὡς Σανιδοπληξία, ἐχα-
ρακτηρίσθηκε ἡ ψηφοφορία τῆς προχθεσινῆς
Πέμπτης, ἀφοῦ κάθε βουλευτὴς ποῦ ἀνέβαινε
στὸ βῆμα γιὰ νὰ δηλώτῃ τοὺς λόγους τῆς
ἀποσκιρτήσεώς του, ἀντιπροσώπευε κι' ἀπὸ μιὰ
σανίδα.

Ἐξηγούμεθα. Ὅχι ἀπὸ λόγους οὐσιαστι-
κοὺς, ἀλλ' ἀπὸ λόγους ρουσφέτολογικοὺς, ἤ-
γουν ἀπὸ σανιδένιους λόγους, ἀπισκίρτησαν
ἀπὸ τὸ μαντρί, ἐκεῖνοι ποῦ ἐφιλοτέχνησαν τὸ
γκρεμοτσάκισμά του.

Κι' ἀποδείχτηκε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα—
μακάρι νᾶνε αὐτὴ, κ' ἡ τελευταία— πῶς ὁ γη-
ραῖος θεμοσφύλαξ τῆς Καρκαλοῦς ἀνκατέχῃ τὸ

μυστικὸ νᾶνεδαίνῃ μὲ μιὰ κάπως θεατρικὴ, οἰ-
κονομία στὴν Κυβερνητικὴ σκηνή, δὲν κατέχει
καὶ τὸ μυστικὸ νὰ κρατιέται σ' αὐτὴ, ἢ νὰ
πέφτῃ τούλάχιστον μὲ κάποια χάρι.

—>

ΚΑΙΡΟΣ γιὰ ἐπικηδεῖους δὲν εἶνε. Ἄν 'πῇ
δὲ κανεὶς πῶς ἔκανε μιὰ τρύπα στὸ νερὸ
κατὰ τὴν πολύμηνη δρᾶσι του, τὰ εἶπε δλα.
Οἱ τελευταῖες λέξεις του ἦταν:

— Δὲν μᾶφισεν ἡ ἀντιπολίτευσι νὰ ἐφαρ-
μέσω τὸ πρόγραμμά μου!

Οἱ ψυχορραγῶντες ἐξομολογοῦνται τὰ κρί-
ματά τους, ἐν συντριβῇ καρδίας, γιὰ νὰ σύχουν
τὴν ἄφεισι.

Ἡ Κυβέρνησις ψυχορραγοῦσα ἐφεύσθηκε.
Ἡ Ἀντιπολίτευσις οὔτε τὴν ἐμπόδισε νὰ κρα-
τηθῇ, οὔτε τὴν ἐσπρωξέ νὰ πέτῃ.

Ἐκατρακύλισε στὸ γκρεμὸ μόνῃ της, ἀφοῦ
ἐσάπισαν οἱ σανίδες τῆς δημοσκοπικῆς γεφύρας
ποῦ θὰ τὴν ἔφερναν στὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνά
της—στὸν Προϋπολογισμό.

—>

ΚΑΙ ΤΩΡΑ;

Δυστυχῶς μὲ τὸ γκρεμοτσάκισμα τῆς Κυ-
βερνήσεως, τὸ ἔθνος δὲν σώζεται, ἀφοῦ τρι-
γύρω δὲν φαίνεται ὁ Δυνατὸς ποῦ θάρπᾳξῃ τὰ
γκέμια στὰ χέρια του καὶ θὰ ὀδηγήτῃ τὸν ἀ-
φηνιασμένον πολιτικὸν Βουκέφαλον στὸ παχνί.

Τὸ μόνον εὐτύχημα εἶνε πῶς ἐκτυπῆθηκε
γερά καὶ κατακέφαλα ἡ Δημοσκοπία.

Πάλι δὲ πολὺ κι' αὐτὸ τὸ κέρδος, τὸ ἀρ-
νητικὸ, ἀφοῦ γιὰ μέρικα χρόνια ἀκόμα—ἴσως
καὶ γιὰ πολλὰ—θὰ εἴμαστε καταδικασμένοι μὲ
τέτοια κέρδη, ἀρνητικὰ, νὰ τρεφώμαστε.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΡΟΔΟΚΡΙΝΑ

IV

Ὅλη μοῦ βρίσκεται ἡ χαρὰ
Στὰ ὄνειράτα θαμμένα,
Γοργοπερνῶν τὰ ὄνειράτα
Κι' αὐτὴ μαζὺ τοὺς δένει
—Ἀχ! μόνον ἡ λύπη δὲ διαβαίνει—
Κι' ὅλη μοῦ βρίσκεται ἡ χαρὰ
Στὰ ὄνειράτα θαμμένα....

V

Στὰ βάσανα ἀρμενίζουμε
Καὶ μὲς στὶς πίκρες πλέμε.
Τὴ νύχτα ἀναστενάζουμε
Καὶ τὴν ἡμέρα κλαίμε
Κ' εἶναι γραφτό μας, ξέρε,
Παντοτεινὰ στὰ βάσανα
Καὶ στὸς καῦμούς νὰ πλέμε.

VI

Κλαῖς στὴν πατρίδα μοναχὴ
Κ' ἔρμος θοῖνῳ στὰ μαῦρα ξένα,
Στενάζεις μὲς ἀφ' τὴν ψυχῇ,
Κι' ἀναστενάζω πικραμένα.
Πιὰ μέρα, ποιά, χαίρῃς βροχῇ
Θα βγῇ ἀφ' τὰ μάτια τὰ ὀλιμμένα;

VII

Γυρνῶ, γυρνῶ στὴ μάστιγ ξενιτιά
Καὶ μιὰ ματιὰ γιὰ μένα δὲ δακρύζει
Καὶ δὲ χτυπᾷ γιὰ μένα μιὰ καρδιά
Καὶ νὰ κυττάξῃ με ἕνας δὲ γυρίζει.
Ποῦσαι, ἄχ! ποῦσαι μᾶνα μου γλυκιά
Ποῦ τὰ βουνὰ ἢ ἀγάπη σου ραγίζει;

Βόλος ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΜΑΣ ΖΗΤΗΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΤΟΥ ΟΨΗ

Σὲ μιὰ χώρα ὅπου διάφορα ἔθνη ἔχουν ἀνταγω-
νισμό, εἶνε μιὰ πολὺ γνωστὴ ἀλήθεια, πῶς τίς πε-
ρισσότερες ἐλπίδες γιὰ τὴν κατοχὴ τῆς, γιὰ τὴ
νίκη καὶ τὴν ἐπικράτησιν, τίς ἔχουν ὅχι ἐκεῖνοι
ποῦ βρίσκονται στὰ μεγάλα κέντρα κ' ἔχουν ἐπ' ἄγ-
γελμά τους τὸ ἐμπόριο—ἐμπόριο πραγμάτων ἢ
γραμματίων—ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποῦ βαστοῦν στὰ χέρια
τους τὴν παραγωγή τοῦ τόπου, οἱ μικροκτηματίαι
γεωργοὶ καὶ ντόπιοι βιομήχανοι. Τὸ πρᾶμα καθέναν
καὶ τὸ καταλαβαίνει καὶ τὸ παραδέχεται πολὺ εὐ-
κολά. Εἶνε ὀλοφάνερο πῶς ἐκεῖνοι ποῦ μαζεύονται
στὰ κέντρα—οἱ ἔμποροι, νὰν τοὺς ποῦμε μένα ὀ-
νομα—δὲν τῶχουν τίποτα μὲ τὸ πρῶτον φύσημα
τάνέμου νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ φύγουν, ἐνῶ δὲν μπο-
ρεῖ νὰ γίνῃ τὸ ἴδιον καὶ μὲ τοὺς ἄλλους, γιὰτὶ ἡ
ζωὴ τους κ' ἡ τιμὴ τους κ' ἡ περιουσία τους εἶνε
σφιχτοδεμένα ἐκεῖ στὸν τόπον καὶ χρειάζεται ἀγῶ-
νας γιὰ νὰ ξεκολλήσουν ἀπ' αὐτόν. Εὐκολοῦν
μόνον ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς θρέψῃ ὁ τόπος,
πρᾶμα ποῦ σπάνια συμβαίνει.

Τὴ φωτερὴ αὐτὴ ἀλήθεια, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὴν